

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้แก่
ผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัย

กองทุนประกันวินาศภัยได้มีหนังสือ ที่ กปว. ๒๐๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๑ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า มาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้กองทุนประกันวินาศภัยเป็นนิติบุคคลมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเจ้าหน้าที่ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย ในกรณีบริษัทถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ โดยมีแหล่งเงินได้จากบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยนำส่งเงินเข้ากองทุน ตามอัตราที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยประกาศกำหนดด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรี อัตราดังกล่าวต้องไม่เกินร้อยละศูนย์จุดห้าของเบี้ยประกันภัยที่บริษัทได้รับในรอบระยะเวลาหกเดือนก่อนหน้างวดที่ต้องนำส่งเงินเข้ากองทุน และมีคณะกรรมการบริหารกองทุนเป็นผู้บริหารสูงสุด และแต่งตั้งผู้จัดการกองทุนเป็นผู้แทนองค์กรและมีอำนาจกระทำการผูกพันบุคคลภายนอก

ในการแต่งตั้งผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยจะมีวาระการดำรงตำแหน่งครั้งละไม่เกิน ๔ ปี โดยในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยได้ครบวาระการดำรงตำแหน่งตามสัญญาจ้างเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ และเกิดปัญหาว่ากองทุนจะต้องจ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยหรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการบริหารกองทุนประกันวินาศภัยและคณะกรรมการกฎหมายกองทุนประกันวินาศภัยพิจารณาแล้วเห็นว่า กองทุนประกันวินาศภัยไม่มีบทบัญญัติกฎหมายเฉพาะกำหนดยกเว้นกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน เมื่อกองทุนประกันวินาศภัยไม่ได้เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณจึงต้องตกอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๔ วรรคสอง ที่กำหนดมิให้นำบทบัญญัติ หมวด ๑๑ ค่าชดเชย มาใช้บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น กองทุนประกันวินาศภัยจะจ่ายเงินค่าชดเชยให้ผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยได้หรือไม่ ต้องพิจารณาว่ากองทุนประกันวินาศภัยเป็นองค์กรที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจหรือไม่ และคณะกรรมการบริหารกองทุนประกันวินาศภัยได้พิจารณาแล้วมีความเห็นแบ่งออกเป็น ๒ แนว คือ

แนวที่หนึ่ง กองทุนประกันวินาศภัยเป็นองค์กรที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ เนื่องจากกองทุนประกันวินาศภัยมีกิจกรรมที่มีการแสวงหากำไรอยู่ตลอดเวลาและมีการกำหนดตัวชี้วัดการจัดหาผลประโยชน์ โดยนำผลกำไรนั้นมาดำรงไว้เป็นทุนขององค์กร

แนวที่สอง กองทุนประกันวินาศภัยเป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ เนื่องจากเทียบเคียงจากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่ากิจการธนาคารแห่งประเทศไทย กระทำในฐานะธนาคารกลางมิได้มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจและหากมีกำไรเกิดขึ้นบ้างคงเป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น

กองทุนประกันวินาศภัยขอเรียนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า มาตรา ๘๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้กองทุนสามารถลงทุนหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุนได้ ประกอบกับระเบียบกองทุนประกันวินาศภัย ว่าด้วยการจัดหาผลประโยชน์ของกองทุน พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้กองทุนสามารถลงทุนในเงินฝากธนาคารพาณิชย์ ตราสารหนี้ หน่วยลงทุนของกองทุนรวม โดยคำนึงถึงความมั่นคง สภาพคล่อง ความเสี่ยง และผลประโยชน์ตอบแทนของการลงทุน ตามแผนการลงทุน ที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการบริหารกองทุน ซึ่งมีการกำหนดตัวชี้วัดอัตราผลตอบแทนตามประเภทของการลงทุน

ดังนั้น เพื่อให้เกิดความรอบคอบและชัดเจนในการปฏิบัติงาน กองทุนประกันวินาศภัย จึงขอหารือในประเด็น ดังนี้

๑) กองทุนประกันวินาศภัยเป็นองค์กรที่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่

๒) ในกรณีที่กองทุนประกันวินาศภัยอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กองทุนประกันวินาศภัยจะต้องจ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ผู้จัดการกองทุนตามสัญญาจ้าง เมื่อดำรงตำแหน่งครบวาระ ๔ ปี หรือไม่

โดยที่ปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมีการพิจารณาวินิจฉัย โดยรอบคอบ เพื่อเป็นแนวปฏิบัติในการบริหารราชการแผ่นดินต่อไป เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา จึงอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการประชุม ของกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ จัดให้มีการประชุมร่วมกันของคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วม คณะที่ ๒ คณะที่ ๓ และคณะที่ ๔) เป็นกรณีพิเศษเพื่อพิจารณาประเด็นปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๒ คณะที่ ๓ และคณะที่ ๔) ได้พิจารณาข้อหารือของกองทุนประกันวินาศภัย โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง และสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) ผู้แทนกระทรวงแรงงาน (กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย และผู้แทนกองทุนประกันวินาศภัย เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง กองทุนประกันวินาศภัยเป็นองค์กรที่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่ นั้น เห็นว่า มาตรา ๗๙^๑ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ บัญญัติให้ จัดตั้งกองทุนประกันวินาศภัยขึ้น โดยมีฐานะเป็นนิติบุคคล และให้กองทุนประกันวินาศภัยไม่เป็น

^๑มาตรา ๗๙ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นเรียกว่า “กองทุนประกันวินาศภัย” มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเจ้าหน้าที่ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย ในกรณีบริษัทถูกเพิกถอน ใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ

กองทุนไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และเมื่อพิจารณามาตรา ๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นบทยกเว้นการใช้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน^๓ รวมทั้งกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มิได้กำหนดยกเว้นการใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนแก่กองทุนประกันวินาศภัย เป็นการเฉพาะและไม่มีกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๒๒^๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน^๓ กำหนดให้มีการคุ้มครองกิจการของกองทุนประกันวินาศภัยให้แตกต่างไปจากพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน^๓ นอกจากนี้ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย^๓ ก็มีได้มีบทบัญญัติในการยกเว้นการใช้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานไว้ ดังนั้น กองทุนประกันวินาศภัยจึงอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

ประเด็นที่สอง กองทุนประกันวินาศภัยจะต้องจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน^๓ ให้แก่ผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยหรือไม่ นั้น เห็นว่า การที่ผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยจะได้รับความคุ้มครองเพียงโดยอ้อมเป็นไปตามที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน รวมทั้งกฎกระทรวงที่ออกตามความในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานกำหนดไว้ด้วย และโดยที่ (๓)^๔ แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๕๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดมิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน^๓ มาใช้บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ซึ่งคำว่า “กำไร” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ หมายถึง ผลที่ได้เกินต้นทุน และคำว่า “กำไร” ตามทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์^๕ หมายถึง ส่วนที่เหลือจากผลของวิสาหกิจซึ่งเพิ่มขึ้นแก่ผู้ประกอบการ เมื่อได้ชำระค่าดอกเบี้ยว ค่าเช่า และค่าแรงงานแล้ว ซึ่งการแสวงหากำไรย่อมมีทั้งขาดทุนหรือได้กำไรจากการลงทุน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถ้อยคำตาม (๓) แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๕๑)^๓ ที่ว่า “...มิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ” เห็นว่า หมายถึง การแสวงหากำไรนั้น

^๒มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์

นอกจากกรณีตามวรรคหนึ่ง จะออกกฎกระทรวงมิให้ใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน แก่นายจ้างประเภทหนึ่งประเภทใดก็ได้

^๓มาตรา ๒๒ งานเกษตรกรรม งานประมงทะเล งานบรรทุกหรือขนถ่ายสินค้าเรือเดินทะเล งานที่รับไปทำที่บ้าน งานขนส่ง และงานอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา จะกำหนดในกฎกระทรวงให้มีการคุ้มครองแรงงานกรณีต่าง ๆ แตกต่างไปจากพระราชบัญญัตินี้ก็ได้

^๔(๓) มิให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๒ ของหมวด ๑ บททั่วไป หมวด ๒ การใช้แรงงานทั่วไป ตั้งแต่มาตรา ๒๓ ถึงมาตรา ๓๗ หมวด ๓ การใช้แรงงานหญิง ตั้งแต่มาตรา ๓๘ ถึงมาตรา ๔๓ หมวด ๔ การใช้แรงงานเด็ก ตั้งแต่มาตรา ๔๔ ถึงมาตรา ๕๒ หมวด ๕ ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด ตั้งแต่มาตรา ๕๓ ถึงมาตรา ๗๗ เว้นแต่การจ่ายค่าจ้างตามมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๗๐ หมวด ๖ คณะกรรมการค่าจ้าง ตั้งแต่มาตรา ๗๘ ถึงมาตรา ๙๑ หมวด ๗ สวัสดิการ ตั้งแต่มาตรา ๙๒ ถึงมาตรา ๙๙ หมวด ๘ การควบคุม ตั้งแต่มาตรา ๑๐๘ ถึงมาตรา ๑๑๕ หมวด ๑๐ การฝึกงาน ตั้งแต่มาตรา ๑๑๖ ถึงมาตรา ๑๑๗ หมวด ๑๑ ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ และหมวด ๑๓ กองทุนสงเคราะห์ลูกจ้าง ตั้งแต่มาตรา ๑๒๖ ถึงมาตรา ๑๓๘ บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ

^๕Harold S. Sloan and Arnold J. Zurcher, *A Dictionary of Economics*, (New York, BRANES & NOBLE, INC., 1959), 256.

ไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อนำกำไรมาแบ่งปันกัน (not for sharing profit) แต่เป็นการดำเนินการหารายได้ในลักษณะพอที่จะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายของกิจการที่ไม่มีวัตถุประสงค์จัดตั้งเพื่อประกอบธุรกิจ และกำไรเป็นเพียงผลพลอยได้จากการดำเนินงานเท่านั้น ดังเช่นการนำเงินไปฝากธนาคารมีดอกเบี้ยซึ่งไม่มีลักษณะมุ่งหวังกำไรหรือเป็นการประกอบธุรกิจ ทั้งนี้ ตามแนวคำวินิจฉัยของกรรมการร่างกฎหมายคณะที่ ๖ ในเรื่องเสร็จที่ ๒๘๘/๒๕๒๓^๖

เมื่อกองทุนประกันวินาศภัยจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเจ้าหน้าที่ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยในกรณีบริษัทถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพตามมาตรา ๗๙^๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ และกองทุนประกันวินาศภัยประกอบด้วยเงิน ทรัพย์สิน และดอกผลหรือรายได้จากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน ซึ่งเงินกองทุนสามารถใช้จ่ายได้เฉพาะกิจการตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เท่านั้น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๘๐^๘ และมาตรา ๘๐/๒^๙ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ กองทุนประกันวินาศภัยจึงเป็นทุนหมุนเวียนเพื่อใช้จ่ายในการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุน การที่กองทุนประกันวินาศภัยนำเงินกองทุนไปฝากหรือลงทุนและได้รับดอกผลหรือผลตอบแทน

^๖บันทึก เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมาย (กรณีสำนักงานเลขาธิการศาลฎีกาจะต้องอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานหรือไม่) ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ สร. ๐๖๐๑/๒๐๗๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๒๓ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๗โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๘มาตรา ๘๐ กองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินและทรัพย์สินที่ได้รับโอนจากกองทุนเพื่อการพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

(๒) เงินที่ได้รับตามมาตรา ๕๘

(๓) เงินที่ได้รับตามมาตรา ๘๐/๓

(๔) เงินเพิ่มที่ได้รับตามมาตรา ๘๐/๔

(๕) เงินที่ตกเป็นของกองทุนตามมาตรา ๘๐/๕

(๖) เงินค่าปรับตามมาตรา ๑๑๑

(๗) เงินที่ได้จากการกู้ยืมเงิน หรือการออกตราสารทางการเงินอื่น

(๘) เงินค่าตอบแทนที่ได้รับจากการชำระบัญชีตามที่คณะกรรมการแต่งตั้ง

(๙) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้มอบให้

(๑๐) ดอกผลหรือรายได้จากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน

(๑๑) เงินสนับสนุนจากรัฐบาล

^๙มาตรา ๘๐/๒ เงินกองทุนให้จ่ายเพื่อกิจการ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยในกรณีบริษัทถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

(๒) เป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ ทั้งนี้ ไม่เกินวงเงินที่ได้รับตามมาตรา ๘๐ (๑) และ (๒)

(๓) เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน และค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องกับการจัดกิจการของกองทุน ทั้งนี้ ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด

(๔) จ่ายคืนเงินต้นและดอกเบี้ยตามมาตรา ๘๐/๑ (๕)

ก็เพื่อให้มีเงินเพียงพอที่จะดำเนินการเพื่อสาธารณประโยชน์ คือ การคุ้มครองผู้เอาประกัน เมื่อบริษัทประกันถูกเพิกถอนใบอนุญาต โดยมีได้ประสงค์ผลกำไรทางเศรษฐกิจตั้งเช่นหน่วยธุรกิจทั่วไป

กรณีตามข้อหาหรือ กองทุนประกันวินาศภัยได้ทำสัญญาจ้างผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยเพื่อบริหารกิจการของกองทุน และกำหนดให้ผู้จัดการกองทุนมีอำนาจในการลงทุนหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุนตามที่กำหนดในระเบียบกองทุนประกันวินาศภัย ว่าด้วยการจัดหาผลประโยชน์ของกองทุน พ.ศ. ๒๕๕๗ และผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยมีหน้าที่เสนอแผนการลงทุนและนำเงินไปลงทุนจัดหาผลประโยชน์ตามแผนการลงทุนตามที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการบริหารกองทุนในแต่ละปี ตามข้อ ๘^{๑๐} และข้อ ๙^{๑๑} แห่งระเบียบกองทุนประกันวินาศภัยฯ ประกอบกับมาตรา ๘๐/๑^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย

^{๑๐}ข้อ ๘ ภายใต้แผนการลงทุนตามข้อ ๙ ให้ผู้จัดการนำเงินไปลงทุนดังต่อไปนี้

(ก) เงินฝาก หรือบัตรเงินฝากของสถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น หรือธนาคารพาณิชย์ที่ได้รับการจัดอันดับความน่าเชื่อถือระยะยาวสกุลเงินบาท ตั้งแต่ระดับ A- ขึ้นไปหรือเทียบเท่าจากสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือที่ได้รับการยอมรับจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(ข) ตราสารหนี้ไม่ด้อยสิทธิที่กระทรวงการคลังหรือธนาคารแห่งประเทศไทย หรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน หรือสถาบันคุ้มครองเงินฝากเป็นผู้ออก ผู้ส่งจ่าย ผู้รับรอง ผู้รับอาวัล หรือผู้ค้ำประกันทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยเต็มจำนวนแบบไม่มีเงื่อนไข

(ค) ตราสารหนี้ไม่ด้อยสิทธิที่สถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้นเป็นผู้ออก

(ง) การลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนรวมที่มีนโยบายลงทุนตามที่กำหนดในข้อ (ก) และ/หรือ (ข) และ/หรือ (ค)

(จ) ตราสารหนี้ไม่ด้อยสิทธิที่ธนาคารพาณิชย์หรือรัฐวิสาหกิจเป็นผู้ออก ทั้งนี้ ธนาคารพาณิชย์หรือรัฐวิสาหกิจผู้ออกหรือตราสารหนี้ที่ลงทุน ต้องได้รับการจัดอันดับความน่าเชื่อถือระยะยาวสกุลเงินบาท ตั้งแต่ระดับ A- ขึ้นไปหรือเทียบเท่าจากสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือที่ได้รับการยอมรับจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(ฉ) การลงทุนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด

การลงทุนใน (ก) (ข) (ค) และ (ง) ต้องลงทุนไม่ต่ำกว่าร้อยละแปดสิบของเงินลงทุนทั้งหมด

^{๑๑}ข้อ ๙ ให้ผู้จัดการเสนอแผนการลงทุนเพื่อขออนุมัติต่อคณะกรรมการบริหารกองทุนอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง ภายในระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน ก่อนเริ่มปีปฏิทินถัดไป และรายงานผลการลงทุนตามราคาตลาด (Fair market value) เป็นรายไตรมาส

ในกรณีที่คณะกรรมการบริหารกองทุนไม่สามารถพิจารณาอนุมัติแผนการลงทุนดังกล่าวตามวรรคแรก ให้ใช้แผนการลงทุนของปีที่ผ่านมาไปพลางก่อน

ในวาระเริ่มแรกให้ผู้จัดการเสนอแผนการลงทุนภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ระเบียบนี้มีผลใช้บังคับ

^{๑๒}มาตรา ๘๐/๑ กองทุนมีอำนาจกระทำการกิจการต่าง ๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๗๙ อำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

(๑) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง และมีทรัพย์สินสิทธิต่าง ๆ

(๒) ก่อตั้งสิทธิ หรือนิติกรรมใด ๆ ทั้งในและนอกราชอาณาจักร

(๓) ให้บริษัทกู้ยืมเงินเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกองทุน

(๔) ลงทุนหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุน

(๕) กู้ยืมเงิน หรือออกตราสารทางการเงินอื่น เพื่อประโยชน์ในการชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยแทนบริษัทที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

(๖) เป็นผู้ชำระบัญชีบริษัทตามที่คณะกรรมการแต่งตั้ง

(๗) กระทำการอื่นใดที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องในการจัดการให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกองทุน

(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งข้อ ๘^{๓๓} ของระเบียบกองทุนประกันวินาศภัยฯ กำหนดให้นำเงินไปลงทุนในเงินฝากธนาคาร หรือสถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น ตราสารหนี้ หรือหน่วยลงทุนของกองทุนรวมตามที่กำหนดไม่ต่ำกว่าร้อยละแปดสิบของเงินลงทุนทั้งหมด ซึ่งพิจารณาจากผลตอบแทน ความมั่นคง และปัจจัยความเสี่ยงจากการลงทุนประกอบกัน และเงินรายได้จากการลงทุนก็ใช้เป็นทุนหมุนเวียนเพื่อดำเนินกิจการตามขอบแห่งวัตถุประสงค์ของกองทุนประกันวินาศภัยนั่นเอง โดยมีได้นำผลกำไรมาแบ่งปันกันอันมีลักษณะเป็นการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงเห็นว่า การลงทุนหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุนประกันวินาศภัยเป็นเพียงการหาประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุนเพื่อมิให้เงินหรือทรัพย์สินด้อยค่าลงไปตามสภาวะการณ์ และเป็นการดำรงเงินกองทุนให้มีความมั่นคงเพียงพอในการจ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่ของบริษัทที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยตามวัตถุประสงค์ของกองทุน ดังนั้น กองทุนประกันวินาศภัยจึงมิได้มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ และการจ้างผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยทำงานย่อมไม่ใช่งานที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจด้วย กองทุนประกันวินาศภัยจึงได้รับยกเว้นตาม (๓)^{๓๔} แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๕๑)ฯ และไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้จัดการกองทุนประกันวินาศภัยที่ครบกำหนดเวลาการจ้างตามสัญญาจ้าง ทั้งนี้ ตามแนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๑๕/๒๕๕๙^{๓๕}

(นางสาวจรรวณ เสงตระกูล)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๖๒

^{๓๓}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๐, ข้างต้น

^{๓๔}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น

^{๓๕}บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนางหน้าที่ของคณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝากในการจัดให้มีระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้อำนวยการสถาบันคุ้มครองเงินฝาก ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๓/๒๖ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี